

Ladislau
Episcop de Oradea

II/2011

Nr. 484/2011

**BEATIFICAREA SERVULUI LUI DUMNEZEU EPISCOPUL MARTIR
DR. SCHEFFLER JÁNOS**

”Istoria Bisericii a cunoscut, în fiecare epocă, spirite ieșite din comun care, ridicându-se deasupra majorității pragmatice a preoților, au știut să-și îmbine într-un mod înălțător convingerea religioasă reală cu direcția progresului modern și cu angajamentul cristic fundamental de a nu sta la soare de partea puterii scălzându-se în lumina acesteia, ci de a aduce lumină maselor suferinde și asudate. Avem marea plăcere de a putea trece și numele episcopului Scheffler pe lista acestor personalități bisericesti remarcabile.” (30 martie 1947, cotidianul „Népakarat”)

Ioan (János) este cel de-al doilea dintre cei zece copii ai unor părinți șvabi, jeleri. Vede lumina zilei la 29 octombrie 1887 în satul Cămin din județul Satu Mare, iar primii săi ani din viață se scurg în pacea specifică satelor șvabe. Educatorii îi remarcă talentul ieșit din comun încă la școala elementară și, cu sprijinul parohului, în 1898 își începe studiile gimnaziale la Liceul Catolic Regal din Satu Mare. Atunci când copilul prim născut al familiei, Maria, intră în mănăstirea Congregației Maicilor Milostive din Satu Mare, Ioan ia o decizie pentru întreaga viață și în ultimul an de gimnaziu dă examen de admitere la seminarul teologic.

Văzându-i talanții primiți de la Dumnezeu și de setea de cunoaștere, superiorii îl trimit la Budapesta, la Facultatea de Științe Teologice din cadrul Universității Pázmány Péter, pentru a se pregăti de preoție. După patru ani de pregătire teologică, episcopul Dr. Boromisza Tibor îl hirotonește preot la 6 iulie 1910.

La puțin timp îl găsim la Roma, ca bursier în drept canonic, iar câțiva ani mai târziu își ia doctoratul în teologie la Universitatea Pázmány Péter din Budapesta. Preotul reîntors pe meleagurile sale natale este numit profesor de către superiori și trimis la catedră: mai întâi, i se încredințează educația elevilor de la Liceul Romano-Catolic din Satu Mare, iar apoi, după contopirea celor două dieceze în 1929, episcopul Fiedler István îl trimite la Oradea, unde, în perioada 1931-1940, joacă un rol deosebit în formarea seminariștilor. În perioada 1936-1938, participă la lucrările de pregătire ale sinodului diecezan, iar apoi formulează și redactează pentru publicare concluziile sinodului diecezan, Decretele Sinodului.

În 1939, după demisia episcopului de Satu Mare și de Oradea, Fiedler István, Sfântul Scaun îl numește administrator apostolic al dublei diecezei pe episcopul de Alba Iulia, Márton Áron, iar mai târziu, la separarea celor două dieceze, Partiumul primește un episcop nou: la 28 martie 1942, Sfântul Părinte Papa Pius al XII-lea îl numește pe Scheffler János episcop de Satu Mare, iar la 28 martie, administrator apostolic de Oradea.

Consacrarea ca episcop a fost celebrată de Dr. Serédi Jusztinián, arhiepiscop-primat, Dr. Glattfelder Gyula, episcop de Cenad și Dr. Madarász István, episcop de Cașovia la 17 mai 1942 în Catedrala Romano-Catolică din Satu Mare. Însăunarea a avut loc la Oradea la 20 mai. În numele preoțimii diecezane, episcopul vicar Dr. Lindenberger János rostește următoarele cuvinte de bun-venit: *„Excelența voastră, vă salutăm cu profundă stimă și afecțiune în numele preoțimii din dieceza Sfântului Ladislau, cu ocazia preluării conducerii diecezei. Această afecțiune și stimă nu se întemeiază pe sentimente omenești, ci pe caracterul supranatural al vocației episcopale. După cuvintele Evangheliei, vedem în episcop slujitorul uns al lui Cristos. Vă rugăm să primiți cu încredere expresia respectului și a iubirii noastre, știind că vom fi mereu alături de Dvs în munca efectuată pentru mărirea lui Dumnezeu, spre binele bisericii și al poporului.”*

În discursul său, episcopul răspunde în felul următor: *„Vă mulțumesc pentru iubirea și încrederea anticipată care răsună din cuvintele Excelenței voastre. Nu am venit aici ca un străin. Am petrecut aici zece ani și pot spune că acești zece ani au fost cea mai fericită perioadă din viața mea. Cea mai fericită, căci în tot acest timp am simțit neîncetat iubirea Capitulului și a întregii preoțimi. M-am angajat la o muncă grea atunci când, pe lângă demnitatea de episcop de Satu Mare, am luat pe umeri și conducerea episcopiei orădene. Știu că această zi nu este o sărbătoare de bucurie. Ar fi o bucurie adevărată dacă și Oradea ar fi primit un episcop. Să nu judecăm însă de ce nu s-a întâmplat așa, ci să ne străduim să ne îndeplinim sarcinile, să acceptăm voința lui Dumnezeu și să ne supunem acesteia.”*

Prezentând conducerea diecezei, l-a rugat și l-a însărcinat pe Dr. Schriffert Béla, canonic, să îi fie vicar la Oradea: *„Nunțiul mi-a acordat competența juridică de*

episcop județean, însă atunci când am invocat greutățile, mi-a răspuns că la Oradea se află Monsignore Schriffert, care și până acum a dat dovadă de mare zel și pricepere și care mă va ajuta în toate. Acest lucru mă liniștește foarte tare, căci știu că vechea noastră prietenie ne va ajuta să învingem toate greutățile. ... În ceea ce privește activitățile episcopale, contez pe sprijinul episcopului Fiedler István, care, prin pilda sa, cu un zel ieșit din comun, a acceptat și până acum, în modul cel mai remarcabil, îndeplinirea îndatoririlor. Pe de altă parte, ne rugăm cu toții ca această stare de tranziție care depinde de terminarea războiului să nu dureze mult. Cer două lucruri: să îmi acordați în continuare iubirea de care m-am bucurat aici timp de zece ani și să nu vedeți în mine omul păcătos, iar în al doilea rând, să considerați ca fiind o datorie supremă asigurarea succesiunii preoțești în cadrul diecezei.”

Reiese și din discursul său, dar a și arătat de nenumărate ori că are o puternică legătură sentimentală cu Oradea. Chiar înainte de consacrarea ca episcop, la 3 mai 1942, în cadrul seriei de ceremonii dedicate Sfântului Ladislau, sub conducerea Excelenței Sale Serédi Jusztinián, cardinal-primat, a fost adusă la Oradea Sfânta Mână Dreaptă a Regelui Ladislau și s-a celebrat o sfântă liturghie solemnă în piața Sfântul Ladislau. După consacrarea ca episcop, la 25 iunie, a revenit la Oradea, alături de episcopul de campanie Haász István, pentru a sfinți Biserica renovată din Cetate, cu ocazia sărbătorii Sfântului Ladislau.

La 15 septembrie 1944, palatul episcopal din Satu Mare a suferit un bombardament grav, în urma căruia au murit mai mulți preoți. Atunci îl numește secretar pe profesorul de teologie Bogdánffy Szilárd pentru a-l ajuta în administrarea bisericii. De față cu ororile războiului, episcopul îi încurajează astfel pe cei încredințați lui: *„În sânul unei lumi agitate, trebuie să recunoaștem, cu o inteligență supranaturală, ceea ce este necesar. Totul se întâmplă din voia lui Dumnezeu. Voința divină este la fel de sfântă și demnă de adorat ca însuși Dumnezeu. Uneori, această voință divină poate însemna și victime grave, suferințe amare, dar cu ochiul omului spiritual trebuie să văd și părțile dulci-mângâietoare ale voinței părintești. Să aud învățătura lui Isus despre providența divină: hrana păsărilor din ceruri, veșmântul solomonic al crinilor. Această providență iubitoare și înțeleaptă este și astăzi o realitate vie și fericită. Nu trebuie să disperăm. Să ne încredem în Părintele cel bun. Să nu vărsăm lacrimi și să nu ne plângem! Acesta nu este stilul preoților sfinți. Nu așa îi putem înălța pe alții, ci prin bucuria de a trăi să ne ridicăm deasupra a tot ceea ce este trecător, material și omenesc. Fiecare să își ofere munca, crucea, rugăciunea ca jertfă de ispășire pentru o lume mai iubitoare de Dumnezeu și de aproape.”*

La sfârșitul anului 1945 scrie că *„războiul a trecut, dar sunt foarte mulți oameni bolnavi, distruși fizic și psihic și foarte multă ură. Toate acestea vin de la Satana. Să luptăm împotriva lui prin iubire. Nu pot arăta altă cale decât aceea propusă de Maica Domnului la Fatima, în 1917, omenirii suferinde în primul război mondial ... Să prindem și noi mâna dreaptă a Sfintei Fecioare întinsă*

spre noi și să îndeplinim dorința inimii sale materne.”

Biserica însă cunoaște ani necruțători. La 19 iulie 1948, Guvernul din România denunță concordatul încheiat cu Sfântul Scaun, iar noua lege a cultelor desființează Dieceza de Satu Mare - Oradea. Episcopul se adresează într-un memorandum prim-ministrului Petru Groza, obiectând împotriva măsurilor puterii comuniste care afectau Biserica. În urma obiecției și a rezistenței sale, guvernul îl pensionează și îi interzice să-și exercite demnitatea episcopală. Suferințele îi sunt intensificate de faptul că, în 1949, comuniștii îi arestează secretarul și consilierul episcopal, consacrat în secret episcop auxiliar, Dr. Bogdánffy Szilárd, iar după șase luni, pe vicarul general, Pakocs Károly. La 23 mai 1950, este mutat în domiciliu forțat la conventul franciscan de la Baia de Criș din județul Hunedoara. Deoarece nu a acceptat rolul pe care i l-au imaginat liderii comuniști și s-a opus încercărilor de a despărți Biserica Romano-Catolică din România de Papa de la Roma, este arestat în 1952. Mai întâi, este ținut ostatic la Ministerul de Interne din București, iar apoi, transportat la închisoarea subterană de la Jilava, unde moare după scurt timp, la 6 decembrie.

Atât preoții cât și credincioșii îl consideră pe episcopul Scheffler János un martir al bisericii, care a suferit și a murit în închisoare pentru cauza lui Cristos, în condiții inumane. În toamna anului 1965, rămășițele sale au fost exhumate din cimitirul deținuților de la Jilava, transportate la Satu Mare și depuse în cripta catedralei.

De îndată de s-a ivit ocazia, Episcopia de Satu Mare a inițiat procedura de beatificare a episcopului martir. După procedurile necesare, la 1 iulie 2010, Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea a aprobat decretul papal privind martiriul său și astfel a devenit posibilă beatificarea. Ziua de 3 iulie 2011 este o zi plină de bucurie și pentru dieceza noastră: la Catedrala Romano-Catolică din Satu Mare, Excelența Sa cardinalul Angelo Amato, prefectul Congregației pentru Cauzele Sfinților va declara în mod solemn beatificarea, din însărcinarea Sfântului Părinte. Sfânta liturghie solemnă va fi pontificată de Excelența Sa Erdő Péter, cardinal, arhiepiscop-primat.

Preoții și credincioșii din Dieceza de Satu Mare se pregătesc cu mare entuziasm de această sărbătoare solemnă. Anul trecut, și noi am trăit clipe de pregătire asemănătoare, atunci când episcopul nostru martir Bogdánffy Szilárd a fost ridicat la cinstea altarelor. Am înțeles atunci că iubirea lui Dumnezeu față de noi se manifestă și prin jertfa martirilor, căci pilda lor ne întărește în credință și în statornicie. Beatificarea episcopului martir Scheffler János se adresează și preoților, călugărilor și credincioșilor din Dieceza de Oradea. El a fost și al nostru; el a iubit și a condus credincioșii din dieceza noastră ca un bun păstor în vremurile grele. Timpul de har al lui Dumnezeu strălucește din nou asupra noastră atunci când, alături de fericitul episcop Szilárd, Dieceza noastră se îmbogățește cu încă un mijlocitor. Cu inima plină de recunoștință Îi mulțumim

lui Dumnezeu pentru acest mare dar pe care ni-l oferă prin martirii noștri. Viața lor de jertfă să fie pentru noi un exemplu în practicarea zeloasă a credinței și în trăirea altruistă a iubirii.

Vă rog să citiți scrisoarea episcopală de mai sus la sfintele liturghii celebrate în bisericile parohiale și din filii, în două părți, în Duminica a 3-a și a 4-a din Postul Mare.

Nr. 485/2011

ATENUAREA PROBLEMELOR SOCIALE

Consecințele globale ale crizei economice actuale afectează în mod vizibil și țara noastră. Vedem și în comunitățile noastre bisericești, dar și în întreaga dieceză că mulți se confruntă cu dificultatea din ce în ce mai mare de a asigura condițiile necesare pentru un trai decent. Atunci când în comunitățile noastre mai mari sau mai mici ne confruntăm cu restrângerea posibilităților materiale, noi, preoții, trebuie să conștientizăm marea responsabilitate care ne revine, căci, pe lângă sporirea celor sufletești, trebuie să ne străduim și să gestionăm corect treburile materiale. Trebuie să ne străduim ca, profitând de posibilitățile noastre și utilizându-le corect, să subliniem disponibilitatea de sacrificiu a credincioșilor, care, de multe ori, urmând exemplul biblic al „văduvei cu doi bănuți”, sar în ajutorul Bisericii și al comunității bisericești.

La aplicarea prevederilor referitoare la gestionarea celor materiale în spiritul corectitudinii trebuie să ne străduim să acționăm în mod coerent și unitar, dar să acordăm o mare atenție și „prudenței” preoțești tradiționale, practicarea căreia se dovedește a fi imperativă pentru a soluționa diversele cazuri într-un mod uman.

În afară de acestea, trebuie să ne îndeplinim datoria de preot urmărind cu mare atenție situația și soarta acelor care se luptă cu greutate și cu griji și pe care șomajul, boala sau neputința îi împinge la marginea disperării. Primul pas pentru a-i ajuta pe cei nevoiași este să îi descoperim și să îi acceptăm ca fiind aceia care au cea mai mare nevoie de a trăi iubirea lui Cristos. Grija preoțească se manifestă cel mai bine tocmai prin faptul că preocuparea noastră față de cei săraci și cei bolnavi ocupă un loc distinct în activitățile noastre zilnice.

De aceea, la fiecare parohie trebuie să se țină evidența bolnavilor și a săracilor, iar membrii comunității bisericești, în frunte cu preotul, trebuie să se preocupe de soarta acestora. Să nu ne ferim nici de încurajarea practicilor străvechi prin care membrii comunității așumau o parte în ajutorarea semenilor care trăiesc în condiții mai sărăcicioase și mai grele. „Pâinea Sfântului Anton”, colectele bisericești în favoarea săracilor sau actele caritative constituie fiecare câte un mod de exprimare a solidarității.

Vizitarea bolnavilor și a vârstnicilor sau sprijinirea familiilor care se confruntă cu greutate se pot realiza cu ușurință cu colaborarea grupărilor comunitare

bisericești și cu participarea voluntarilor. Ajutorarea celor slabi și neputincioși dă mărturie despre forța comunității creștine și urmează pilda bisericii străbune, a comunității de la Ierusalim, unde „*toți cei care credeau erau împreună și aveau toate în comun*”(Ap 2,44).

La întâlnirea organizată în martie pentru angajații sociali din Dieceza de Oradea, am avut ocazia de a prezenta activitatea bogată care, cu contribuția diverselor instituții și grupări, vizează ajutorarea celor săraci, bolnavilor și nevoiași. În cursul întâlnirii s-a rostit fraza următoare: „*fiecare faptă bună este o sursă de lumină pentru cei care poartă poveri în viața lor și au nevoie de ajutorul nostru*”. Ne exprimăm recunoștința față de cei care execută această datorie cu mare devotament, fiind vorba de mai mult decât o „meserie” și aduc lumină în viața oamenilor. Dar vedem și că lumea de astăzi necesită și mai multe surse de lumină, dieceza noastră și comunitățile noastre bisericești au nevoie de mai multe astfel de surse de lumină. De aceea, trebuie să prezentăm credincioșilor și să subliniem importanța acestei datorii creștine, importanța practicării iubirii, importanța faptelor, importanța ajutorării semenilor mai slabi.

Consiliul European a declarat 2011 Anul European al Voluntariatului. Din acest motiv și conform misiunii noastre creștine, trebuie să ne încurajăm și să ne ajutăm credincioșii să inițieze și să practice acte caritative în comunitățile bisericești. În funcție de posibilități, să îi ajutăm pe cei bolnavi și pe cei săraci, ascultându-i și arătându-le serviabilitate să încercăm să-i facem să simtă că nu sunt singuri - comunitatea bisericească are nevoie și de ei.

Cu ocazia întâlnirii mai sus amintite am prezentat și imagini despre activitatea instituțiilor și grupărilor caritative. Doresc să prezint credincioșilor această colecție, sub forma de șase afișe, la parohii. Acestea se vor afișa în biserici, într-un loc vizibil și ușor de accesat, astfel încât credincioșii să le poată vedea măcar într-o duminică. Cu această ocazie, preoții le vor vorbi credincioșilor despre importanța activității sociale, arătând faptul că, în pofida propriilor greutăți, avem mereu posibilitatea de a face o faptă bună pentru semenii noștri cu o soartă mai grea. Dacă în comunitatea bisericească sunt și persoane care lucrează în domeniul social, acestea pot fi rugate să dea o mărturie personală pentru a eficientiza prezentarea imaginilor.

Prin această expoziție nomadă vizăm întărirea și dezvoltarea simțului social al credincioșilor, în special al tinerilor. De aceea, rog preoții, parohii și protopopii să sprijine această inițiativă.

Mulțumesc de pe acum contribuția tuturor, în special inimizitatea și ajutorul acordat. Să pornim unii către alții, către cei săraci și cei nevoiași, să ne îmbogățim prin ei.

Vă rog să citiți măcar un fragment din cele de mai sus în cea de-a 2-a Duminică din Postul Mare, respectiv la prezentarea „expoziției nomade”.

Nr. 486/2011

EPISCOPUL TEMPFLI JÓZSEF ÎMPLINEȘTE 80 DE ANI

La 9 aprilie 2011, Excelența Sa Tempfli József, episcop pensionar de Oradea, împlinește vârsta de 80 de ani. Noi, cei care îl înconjurăm cu iubire cu ocazia acestei frumoase aniversări, aducem mulțumire alături de Dânsul pentru frumoasa vârstă împlinită în sănătate și pentru slujirea bogată îndeplinită de-a lungul deceniilor cu conștiinciozitate și cu statornicie întru mărirea lui Dumnezeu și spre binele trupesc și sufletesc al oamenilor. Dorim să fim alături de Excelența Sa prin rugăciunile noastre în aceste clipe de recunoștință și ne rugăm la Dumnezeu Atotputernic să reverse în continuare harurile sale asupra slugii sale credincioase.

Rog preoții să îl amintească separat în sfânta liturghie pe episcopul Iosif la aniversarea zilei sale de naștere și să ne rugăm la intenția lui împreună cu credincioșii. La **11 aprilie 2011, orele 11.00**, invit preoții, călugării și călugărițele din Dieceza de Oradea în sala festivă a Palatului Episcopal pentru o ceremonie în cadrul căreia îi vom putea transmite urările noastre Excelenței Sale.

* * *

Nr. 487/2011

ÎNTREȚINEREA BISERICILOR ȘI A CLĂDIRILOR PAROHIALE

Într-o scrisoare episcopală anterioară, la numărul 390/2010 am încurajat deja respectarea conștiincioasă a principiilor fundamentale referitoare la administrarea și întreținerea bunurilor imobiliare bisericești. Rog în continuare preoții, mai ales parohii și protopopii, să acorde o atenție deosebită întreținerii clădirilor bisericești și să ia toate măsurile necesare pentru a împiedica daunele ce pot fi evitate. Să păstrăm curățenia în biserici și în clădirile parohiale, respectiv în jurul acestora. Să nu lăsăm ca vegetația să acopere pereții, acoperișul, gardul și să asigurăm scurgerea apei de pe acoperiș și din apropierea zidurilor. Se pot evita multe neplăceri dacă înlocuim din timp țiglele lipsă, burlanele sau canalele de scurgere.

Să fim atenți și la ordinea interioară din biserici, inclusiv sacristie. Acestea sunt locurile în care celebrăm cea mai sfântă jertfă, respectiv păstrăm și pregătim obiectele de cult. De aceea, trebuie să păstrăm demnitatea locului și să evităm tot ceea ce nu se cuvine în casa lui Dumnezeu. Să ne străduim la o simplitate rezonabilă și să respectăm regulile referitoare la amenajarea bisericilor.

Clădirea parohială îndeplinește două funcții: este căminul parohului, dar în același timp servește și ca birou. De aceea, la amenajarea clădirii să asigurăm un spațiu de birou în care putem primi credincioșii în condiții demne. Acolo unde este posibil, să amenajăm și o sală comunitară care face parte tot din birou. Aici se pot ține catehezele, respectiv alte întruniri cu credincioșii. Să gestionăm cu grijă și părțile clădirii parohiale folosite în scopuri private pentru ca și consistența acestora să fie menținută în întregime. Să încercăm să asigurăm și să întreținem instalațiile și echipamentele necesare. Dacă fiecare paroh execută cu conștiinciozitate aceste sarcini și își administrează bine căminul, eventuala mutare nu îi va cauza probleme, căci și în noul loc va găsi condițiile de trai și de muncă necesare. Să analizăm foarte bine aceste puncte de vedere și fiecare preot să considere ca fiind datoria sa întreținerea bisericii și a clădirii parohiale.

Referitor la întreținerea clădirilor bisericesti, să nu efectuăm lucrări de modificare fără să solicităm sfatul unui expert. Lucrările de modificare care trebuie efectuate în biserici, capele, clădiri parohiale și alte bunuri imobiliare bisericesti **necesită autorizație scrisă de la Biroul Episcopal**. De aceea, rugăm să se anunțe din timp la biroul nostru orice planuri în acest sens pentru a putea sprijini realizarea acestora însoțită de un aviz corespunzător.

Cu ocazia evenimentelor semnificative sau a aniversărilor, respectiv pentru imortalizarea memoriei personalităților remarcabile se inaugurează plăci comemorative. Să fim precauți față de aceste inițiative și să le sprijinim numai dacă slujesc binele întregii comunități. Vă rog ca pe viitor **să solicitați din timp de la Biroul Episcopal autorizația necesară pentru plăcile memoriale sau alte monumente**.

* * *

Nr. 488/2011 ERRATA

În scrisoarea mea pastorală anterioară s-a strecurat o greșeală de tipar la numărul 224/2011. În cel de-al șaselea paragraf, în loc de „*canonicii onorifici nu primesc steme canonice*” a se citi: „*canonicii onorifici nu primesc cruce capitulară*”.

Oradea, 10 martie 2011

† Ladislau
Episcop de Oradea